

Риб'ячий бунт

Костянтин Хмара

За царя Гороха, як було людей трохи, за царя Панька, як була земля тонка, в маленькому глухому містечку жили-були діти. Звичайно ж у них, як і у всіх дітей в інших містах, містечках, та мабуть і в селах, були батьки. І ось вирішили якось діти повбивати до біса всіх дорослих. А що? Цукерки наминати досхочу не дають – раз, гуляти допізна не дозволяють – два, ну а три, чотири, п'ять – це вже саме собою вирішиться – не всі діти ще й до трьох рахувати вміли.

Але обурені дуже. Вкрай!

Зібралися вони на пораду біля пісочниці та й нумо пропонувати, що з дорослими робити, як вчинити, щоб жодного старше за дванадцять років не залишилося. Тут, до речі, і причини нові знайшлися, тільки не всі говорили — "третя, четверта, п'ята" – деякі – "ще одна". І назбирали таких причин десь близько тисячі – окрему книгу написати можна, та тільки не всі писати вміли.

Ну, з причинами розібралися, стали шукати способи, як же всіх дорослих та й разом вбити, щоб жодного не залишилося, а то ще дадуть по попі та в куток поставлять, якщо виживуть. "От, от, якщо виживуть, — крикнув Гоша, хлопчак років семи-восьми. – Отже, треба знайти такий спосіб, щоб усіх і відразу. У кого які ідеї?" Гоша, до речі, хлопець був дуже тямущий і певно розумніший багатьох десяти-дванадцятирічних лобурів.

Стали вони думати щоб таке вчинити. "Може травонемо, — мій тато — директор заводу, де фарбу роблять, у нього отрути цієї— хоч на тисячу, хоч на мільйон" — тараторив Юрко. "Ні, ні, краще всього рвонуті, — закричала Марійка, — вибухівку кинути – воно як бабахне – кісток не зберуть. Мій тато завжди рибу в ставку глушить – такий прямо вся і спливає догори животами – хапай, так у відро". "А може їх краще спалити, — запропонував Івась, — ми на шашлики як поїдемо, бувало як запалимо, так потім півлісу згорить – навіть в новинах про нас показують, тільки не говорять, що це про нас, але це про нас, просто ми хвалитися не любимо, соромимося признатися, що про нас, але це про нас". "А може краще постріляти всіх як собак бродячих?", — пролунав раптом писклявий голосок. Всі озирнулися. Ах, це Женька, маленький Женечка, він нещодавно тільки говорити до ладу навчився, а вже он як розсудливо міркує!

"Молодець, малий, добре говориш, ми це врахуємо", — якомога басовитіше гаркнув Гоша. І дискусія продовжилася. Хлопчики кричали "Роздаavimo!", дівчатка вищали "Поріжемо!", хтось пропонував душити, хтось топити.

Але тут раптом почулося з вікон будинків – "Марійко, іди-но їсти", а услід – "Іванку, додому, обід вичахає", а потім ще і ще полилося різноголоссям "Тарасе, йди обідати, Васильку, бігом додому". "Та що ж це за халепа така — і поговорити не дадуть", — заобурювалися діти, але вирішили поки аби видавати своїх таємних задумів, спокійно й

без шуму піти й поїсти. А увечері зібратися в обумовленому місці. "Хочуть нас заманити на замануху, але нам такі цікавості не цікаві, вибачайте за тавтологію", — діловито заявив Гоша і вся дітвора розійшлася по будинках. Мовчки, ні слова не кажучи здивованим батькам поїли, так само мовчки лягли спати. А увечері низкою потягнулися до місця збору. Але було одне Але, велике АЛЕ! Зібратися вирішили, а ось місця збору не обумовили. І пішли, мов сирітки у пальтечках та свитках хто куди, розбрелися по окрузі, по деякому царству-державі, по континентах. Жоден з дітей того глухого містечка додому не повернувся. І ніхто ніколи з городян не бачив більше нещасних дітлахів.

А дорослі ... дорослі померли. Усі, як один. Від старості ... і від самотності.